

ritus, som, selv om man regner disse Artikler for Luksus, dog ere gaaede ind i det almindelige Forbrug og ere Artikler, af hvis Told Smaamanden maa betale sin store Del.

Men det, som for mig er det værste ved denne Toldlov, er, at der ikke sker nogen nævneværdig Nedgang paa Beskyttelsessatser. Toldskatterne kunne i og for sig være slemme nok, naar de gaa i Statskassen, men de Toldskatter, som gaa i den private Mands Lomme, ere efter min Mening ganske forkastelige. Det er min Overbevisning, at i deres Hjerter glæde Højres Toldbeskyttere sig over denne Lov. Det er ingen Tilfældighed, at de ikke have stillet Ændringsforslag, de have sikkert aldrig tænkt sig, at de skulde faa Lov at slippe for saa godt Køb som nu. Den ringe Nedgang, her er i Beskyttelsen, opvejes for Industriens Vedkommende langt ved den store Nedgang, der for Industriens Raa- og Hjæpestoffer er ved Ophevelse af Tolden paa Kul og Petroleum og Nedsættelsen paa andre af Industriens Hjæpestoffer. Det er den ærede Ordfører, der her har maattet give Køb og fire paa næsten alle Punkter overfor Landstinget. Der er maaske ikke saa meget at sige til, at den ærede Ordfører har maattet fire, naar man ser hen til, at Landbrugets egne Repræsentanter i Toldudvalget ikke have villet hæve Landbrugets Beskyttelse for Ost, Cikorie, Humle og andre Landbrugsprodukter.

Nu synes der jo at være idel Glæde og Tilfredshed over denne Toldlov. De frikonservatives Ordfører faar sin Flaske- og Glastold noget forhøjet fra det, som Folketinget vedtog, Højres Ordfører faar sin Manufaktur told forhøjet, Kønrogsmanden faar sin Kønrogstold forhøjet, og jeg kunde fristes til at sige, at vi andre faa Lamperøg. Det er Resultatet af det hele, og saa kan der jo siges at være Tilfredshed over det hele. Vi se ogsaa, hvorledes Toldpapirerne, Sukkeraktierne o. s. v. stige Dag for Dag. Dette Flertalsforslag er egentlig et glimrende Eksempel paa, hvorledes det efterhaanden er gaaet i dansk Politik i denne Sag som i saa mange andre. De mange stærke og store Ord, der ere talte om denne Sag, ere løbne ud i Sandet, og det er blevet til Vind og Vejr det hele. Der fortælles en lille Anekdote, som jeg synes passer godt her. Det fortælles om et bekendt Ægtepar, at Manden friede 3 Gange til sin Kone, inden han fik Ja. Først den fjerde Gang sagde Konen Ja, og saa lod hun, som om hun var saa

henrykt og glad ved, at hun endelig havde faaet en Mand. Saa sagde hendes Fader, som var temmelig prosaisk anlagt: „Skab Dig ikke, lille Therese, det kunde Du have opnaaet for længe siden“. Jeg vil i mere parlamentariske Udtryk sige det samme til den ærede Ordfører, at hvis det ikke var andet, Venstre havde villet i Toldsagen, kunde det saamænd have opnaaet det for mange Aar siden, saa kunde vi have sparet mange Ord, mange Penge, meget Papir og megen Tryksværte. Det, som er opnaaet her, kunde vi have opnaaet lige saa godt for mange Aar siden. Det er min Overbevisning, at hvis Demokratiet tidligere Ordførere kunde se, hvorledes det er gaaet med denne Sag, vilde de vende sig i deres Grave, saa uendelig langt er det borte fra, hvad de oprindeligt havde betragtet som en Løsning af Toldsagen.

Jeg skal ikke paa dette sene Tidspunkt vidtløftigt dokumentere, hvad jeg har sagt. Den ærede Ordfører har allerede henvist til den Artikel, Grosserer Peschcke Kjøedt har skrevet i „Politikens“ Dagsnummer. Den viser, hvorledes Beskyttelsen er forøget paa mange betydelige Satser. Jeg henviser ærede Medlemmer til at studere denne Artikel. De behøve i øvrigt ikke at studere den, for naar de sammenligne Toldsatserne fra før med nu, ville de se, at det virkelige Forhold er, at Beskyttelsen er stegen overordentlig paa adskillige Punkter. Jeg synes, der er noget trist i, at man under en Venstreregering knap naar saa langt, som man kunde have naaet i sin Tid under en Højregering. Den ærede Ordfører sammenlignede før Toldloven, som den forelaa i Flertallets Affattelse, med det Kjøedt-Lüttichauske Kompromis. Jeg tillod mig den Gang at afbryde Ordføreren og sige til ham, at det var under en Højregering. Jeg mente, der var en Væsensforskel paa, hvad man kunde have opnaaet under en Højregering, og hvad man kan naa under en Venstreregering. Vi have ikke paa dette Punkt mærket noget til, at vi have faaet en Venstreregering.

Nu vil jeg sige til mine Parti- og Meningsfæller, at til Trods for den Kritik, jeg har rettet mod dette Forslag, kunde jeg maaske alligevel have tilraadet dem at stemme for det af to Grunde. Den ene skulde være den, at — jeg havde nær sagt — enhver Toldlov, vi faa, er bedre end den bestaaende. Det vil jeg dog ikke sige, men jeg vil sige, at det her foreliggende Forslag paa en Del Punkter er bedre end det bestaaende, selv om det paa andre